

Remény, mely szabaddá tesz az életre

Hogyan tudok bánni az árnyoldalaimmal? A Segítő Nővérek karizmája a saját személyes kríziseinkre irányítja figyelmünket és ebben mutat egy reményteljes távlatot.

Életünkben újra és újra belebotlunk saját határainkba, gyengeségeinkbe és néha felmerül bennünk a kérdés: Ez valóban én vagyok? Aggresszió, félelmek, irigység, felfuvalkodottság stb. – sokszor ezek határozzák meg észlelésünket, érzékelésünket és cselekedeteinket, és általában egész kicsi dolgokban mutatkoznak meg. Csakhogy legszívesebben ezt az oldalunkat elrejtjénénk magunk elől, hogy ne is kelljen látnunk azt.

Azonban ez a fajta elfojtás semmiképpen sem segít tovább. Pillanatnyilag úgy tűnhet, hogy megoldódott a probléma, ám gyengeségeink elég hamar újra felbukkannak és utolérnek minket. Mit is tehetünk velük? Rendünk karizmájában különleges figyelmet kap saját krízishelyzeteink átélése, mely többek között a saját valóságunkkal való találkozásban mutatkozik meg. Karizmánk arra hív meg minket, hogy ne hunyjunk szemet az előtt, amivel jelenleg éppen küzdünk vagy mások küzdenek. Tudatosíthatjuk azt, hogy Isten mély szeretettel szeret minket, Ő „Igen-t” mond ránk és arra, amilyenek vagyunk, ami hozzánk tartozik. Csak ezt szem előtt tartva leszünk képesek arra, hogy mi is ilyen szerető tekintettel tekintsünk önmagunkra és hogy mindent, ami bennünk sötét vagy árnyékos, elfogadjunk és megengedjünk. Egy ilyen önmagunkra tekintés, annak felvállalása és elfogadása, hogy nem azok vagyunk, akik a legszívesebben lennének, bizony eléggé tud fájni. Azonban az a tapasztalat, hogy elfogadnak, hogy nem kell elrejtőznünk önmagunktól és olyanok lehetünk, amilyenek igazán vagyunk, sokszor hoz mély gyógyulást.

Azonban az árnyoldalaim ezzel még nem lettek teljesen kiküszöbölve, mégis talán némely hibával már meg tudok békélni és mint lényem részét el tudom fogadni. Ez újra segíthet abban, hogy másképpen bánjak velük. Így ezek a személyes krízishelyzetek a tisztulás és átalakulás folyamatai lehetnek. Sőt, néhány nem szeretett árnyoldalban pozitívumot is felfedezhetek. megtanulhatok néhány érzelemmel másképpen bánni, és őket más módon kifejezni. Néhány gyenge pontom azonban a fáradozásaim, küzdelmeim ellenére is, újra és újra megmutatkozik, mert nem tudom őket egyszerűen eltüntetni vagy kitörölni. Ez saját szegénységemre utal és arra hív meg, hogy mindezt belevigye az Istennel való kapcsolatomba, Isten elé helyezzem őket és Tőle kérjem az átalakulást.

Néha ténylegesen megtapasztalhatom a belső változást, a lassú növekedést. Máskor viszont sok türelemre van szükségem és kénytelen vagyok a teljesen apró lépéseket is megkeresni. És van, hogy úgy tűnik, semmi sem mozdul. Azonban mégis kapaszkodhatok a reménybe, hogy Krisztus velem együtt megy. Ő, aki maga sem tért ki a fájdalom elől, és megjárta a sötétségből a fénybe vezető utat, Ő fog kézen és segít nekem abban, hogy életem éppen e nehéz útszakaszok által kibontakozhasson. Talán megérezhetem azt is, hogy vannak emberek, akik elkísérnek ezekben a krízishelyzetekben. Ez a fajta kísérés egy fontos törekvése rendünknek. Meríthetek abból a bizalomból, hogy ami életemben megváltatlan marad, az a halál után - a Vele való közvetlen találkozáskor – gyógyulásra, megbékélésre talál és eljut a teljességre. Ezzel a reménnyel élve, belsőleg szabadabbá válhatok és nyitottabban lehetek jelen a világban.

Regina Stallbaumer sa